

Sygn. akt XIV K 525/17, 1 Ds. 1257/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Sobczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku J. L.

po rozpoznaniu w dniach 04 grudnia 2017 roku, 17 stycznia 2018 roku i 15 lutego 2018 roku sprawy

R. D. (1) (D.),

syna S. i Z. z domu K.,

urodzonego dnia (...) w Z.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 sierpnia 2017 roku w S., w markecie K. przy ul. (...), poprzez podpalenie przy użyciu zapalek regałów z materiałami budowlanymi, w tym środkami łatwopalnymi, spowodował ich pożar, zagrażając życiu i zdrowiu wielu osób, przebywających na terenie sklepu, a ponadto mieniu w wielkich rozmiarach w postaci towaru i budynku sklepowego, powodując straty w wysokości 3.049,88 zł na szkodę (...) Spółka z o.o., spółka komandytowa z siedzibą we W.

tj. o czyn z art. 163 § 1 pkt 1 k.k.

1. uznaje oskarżonego **R. D. (1)**, w ramach czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, za winnego tego, że w dniu 12 sierpnia 2017 roku w S., w markecie K. przy ul. (...), działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, poprzez użycie zapalek spowodował podpalenie regału z materiałami budowlanymi, w tym środkami łatwopalnymi, znajdującymi się na terenie sklepu i w ten sposób spowodował bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia określonego w art. 163 § 1 pkt 1 k.k., tj. pożaru, który mógł zagrozić bezpośrednio życiu i zdrowiu wielu osób, tj. pracowników i klientów marketu handlowego oraz mieniu w wielkich rozmiarach, czym jednocześnie spowodował zniszczenie poprzez spalenie i zalanie wodą mienia o łącznej wartości 10.000 zł w postaci regału ekspozycyjnego o wartości 2.000 zł i znajdujących się na nim produktów handlowych o łącznej wartości 8.000 zł, w tym towaru, który uległ spaleniowi o wartości 3.049,88 zł i towaru, który uległ zalaniu wodą o wartości 4.950,12 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. K. we W., przy czym w czasie czynu miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 164 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazuje oskarżonego R. D. (1) na **karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. D. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę **kwoty 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych)** na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. Sp. K. we W.;

3. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci paczki zapalek opisanych bliżej pod poz. 1 w wykazie dowodów rzeczowych nr I/520/17/P karta 174 akt, zarządzając ich zniszczenie;
4. na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k.k., art. 93b § 1 k.k., art. 93c pkt 2 k.k. i art. 93f § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. D. (1) środek zabezpieczający w postaci terapii psychiatrycznej połączonej z terapią psychologiczną w zakresie treningu zastępowania agresji w trybie ambulatoryjnym;
5. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. D. (1) terapeutyczny system wykonywania kary orzeczonej w pkt 1 wyroku;
6. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. tymczasowe aresztowanie od dnia 12 sierpnia 2017 roku (godz. 20:10) do dnia 06 października 2017 roku (godz. 15:00), przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. D. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa;
8. na podstawie § 4 ust. 3, § 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 4 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz. 1715) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego W. S. w S. kwotę 1.092,24 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia cztery grosze), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt XIV K 525/17, 1 Ds. 1257/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Słupsku oskarżyła **R. D. (1) (D.)**, syna S. i Z. z domu K., urodzonego dnia (...) w Z., **o to, że** w dniu 12 sierpnia 2017 roku w S., w markecie K. przy ul. (...), poprzez podpalenie przy użyciu zapalek regałów z materiałami budowlanymi, w tym środkami łatwopalnymi, spowodował ich pożar, zagrażając życiu i zdrowiu wielu osób, przebywających na terenie sklepu, a ponadto mieniu w wielkich rozmiarach w postaci towaru i budynku sklepowego, powodując straty w wysokości 3.049,88 zł na szkodę (...) Spółka z o.o., spółka komandytowa z siedzibą we W., **tj. o czyn z art. 163 § 1 pkt 1 k.k.**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. D. (1) ma 69 lat. Jest rozwiedziony, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie jest nigdzie zatrudniony, utrzymuje się z zasiłku socjalnego wypłacanego z opieki społecznej, który wynosi 604 złotych. R. D. (1) nie posiada żadnego majątku.

R. D. (1) leczył się w przeszłości psychiatrycznie. Początkowo leczył się w PZP w S. z rozpoznaniem charakteropatii, następnie przebywał w Oddziale Psychiatrycznym w S. z rozpoznaniem charakteropatii, zaburzeń charakteru i reakcji paranoicznych.

W sierpniu 2017 roku otrzymał skierowanie do szpitala psychiatrycznego.

U R. D. (1) rozpoznano organiczne zaburzenia osobowości, organiczne zaburzenia lękowo – depresyjne, a także zespół zależności alkoholowej.

(...) handlowy K. położony w S. przy ul. (...). Obiekt pełni funkcję samoobsługowego domu towarowego o dominującej branży spożywczej z uzupełniającym asortymentem branży przemysłowej, drogeryjnej, chemii gospodarczej, artykułów gospodarstwa domowego.

Budynek posiada wydzielone pomieszczenia na główne stoisko handlowe, a także stoiska handlowe użytkowane na zasadzie dzierżawy. Budynek ma powierzchnię 6.141,84 m kw.

W dniu 12 sierpnia 2017 roku na terenie marketu K. znajdowało się 45 pracowników oraz około 200 klientów.

W wydzielonych odrębnych stoiskach handlowych znajdowało się 6-7 osób personelu i około 10-15 klientów.

Budynek ma konstrukcję dwunawowej hali o szkieletowej, prefabrykowanej konstrukcji żelbetonowej. Do wykończenia wewnątrz zastosowano materiały, których rozpad techniczny nie powoduje wydzielania się składników toksycznych lub intensywnie dymiących. Stropy podwieszane wykonano z materiałów niepalnych. Obiekt wyposażony jest w urządzenia przeciwpożarowe w postaci stałej instalacji gaśniczej wodnej, zasilanej z zewnętrznego zbiornika wody przeciwpożarowej, klap oddymiających w strefie galerii handlowej, instalacji sygnalizacyjno – alarmowej z przekazem sygnału (...), instalacji oświetlenia ewakuacyjnego, a także instalacji hydrantów wewnętrznych.

Ponieważ budynek wyposażony jest w samoczynną instalację gaśniczą wodną, automatyczne urządzenia sygnalizacyjno – pożarowe nie są wymagane. Na terenie obiektu rozmieszczono natomiast system sygnalizacji pożaru składający się z optycznych czujek dymu, przycisków ręcznych i sygnalizatorów akustycznych.

W budynku marketu dostępna jest szeroka gama artykułów spożywczych, gospodarstwa domowego, odzieży, umożliwiająca dokonywanie kompleksowych zakupów. Pod względem palności w zdecydowanej większości towar ten jest materiałem stałym. Na terenie sklepu oferowano do sprzedaży wyroby z tworzyw sztucznych, używanych w pojemnikach do opakowań, a także artykułach gospodarstwa domowego i stanowiących element konstrukcji obudów sprzętu elektrotechnicznego. Taki materiał topi się, tworząc krople. Dymy i gazy powstałe w wyniku pirolizy i spalania są z reguły trujące bądź drażniące. Szybkość palenia się takich tworzyw jest stosunkowo duża. Spadające lub płynące krople przyczyniając się do szybkiego rozwoju pożaru.

Niewielkie ilości cieczy łatwopalnej znajdują się na stoisku chemicznym oraz na stoisku z alkoholami (dotyczy spirytusu). Wszystkie elementy stałe wyposażenia i wystroju wewnątrz spełniają warunek co najmniej trudno zapalnych.

Towary ustawione są na regałach. Każdy regał ma długość około 1,2 metra i głębokość około 0,5 metra i składa się z pięciu poziomów. Wysokość regału wynosi około 1,7 metra. Poziomy regały nie są oddzielone od siebie ściankami pionowymi. Konstrukcja nośna regałów wykonana jest z profili metalowych. Półki i tylna ścianka przeszła wykonane zostały z blachy płaskiej. Regał jest obustronny, tzn. po drugiej stronie regału znajduje się w ten sam sposób wykonane przeszło służące do wykładania towaru. Ścianka oddzielająca regał prawy i lewy wykonana jest z blachy płaskiej.

W dniu 12 sierpnia 2017 roku o godzinie 19.00 na terenie marketu trwała sprzedaż.

Około godz. 19.20 w dniu 12 sierpnia 2017 roku R. D. (1) wszedł na teren hali sprzedażowej marketu K.. Przy sobie miał paczkę zapalek.

R. D. (1) około godz. 19.30 R. D. (1) udał się w kierunku dział budowlano – technicznego. Stojąc przy regale z płynami łatwopalnymi R. D. (1) rozglądał się po korytarzu alejki, wyczekując momentu, w którym alejkę sprzedażową opuści mała dziewczynka, bawiąca się wózkem sklepowym.

Gdy dziewczynka oddaliła się, a w pobliżu pozostał jedynie dorosły, nieustalony mężczyzna, w pewnym momencie R. D. (1) ściągnął z jednego z regałów butelkę z rozcieńczalnikiem, odkręcił ją, a jej zawartość rozlał po regale, po czym schylił się przy regale. Znajdując się w tej pozycji R. D. (1) wyjął z kieszeni paczkę zapalek i podpalił rozlaną na półkę cieść rozpuszczalnika. Regał i znajdujący się na nim towar zapalił się gwałtownym płomieniem.

Pożar powstał w ósmej alejce po lewej stronie, patrząc od głównego wejścia na teren sklepu. Miejsce powstania pożaru znajdowało się po lewej stronie, patrząc na stojący regał od strony głównego ciągu komunikacyjnego, tj. od stanowiska informacji w kierunku stanowiska z wędlinami, przy filarze stanowiącym konstrukcję nośną budynku.

Zarzewie ognia znajdowało się na ostatnim regale, przy filarze, na wysokości trzeciej półki, gdzie składowane były folie malarskie, taśmy budowlane, a także drobne akcesoria budowlane. To w tym miejscu pożar trwał najdłużej, tj. od chwili zainicjowania do chwili ugaszenia pożaru. Ogień rozprzestrzenił się kołowo, a następnie ku podłodze oraz ku górnym regałom obejmując głównie listwy informacyjne z plastiku. Ogień rozprzestrzenił się po materiałach palnych stanowiących wyposażenia półek: cieczach łatwopalnych w postaci rozcieńczalnika ekstrakcyjnego, rozcieńczalnika uniwersalnego, denaturatu, a także plastikowych pojemnikach - we wszystkich kierunkach – poziomo i pionowo.

Pożar został bardzo szybko ujawniony. Nieustalony mężczyzna, znajdujący się w tym czasie wewnątrz sklepu, po upływie około 20-30 sekund od zainicjowania pożaru, dostrzegł zadymienie i ogień i niezwłocznie podjął on akcję ratowniczą, sięgając po znajdującą się w pobliżu gaśnicę proszkową, odbezpieczając ją, a wreszcie uruchamiając strumień proszku w kierunku palącego się regału. W krótkim czasie pożar został ugaszony gaśnicą proszkową. Pożar regałów i znajdujących się na nich towarów został zakwalifikowany przez straż pożarną jako mały, obejmujący 4 m kw.

Jednocześnie nieustalony mężczyzna, który podjął skutecznie akcję gaśniczą, po jej zakończeniu, niezwłocznie powiadomił pracownicę sklepu o osobie R. D. (1) jako sprawcy pożaru.

Krótko po dostrzeżeniu ognia, uruchomił się automatyczny system ostrzegania, w związku z czym natychmiast zawiadomione zostały służby straży pożarnej.

R. D. (1) w tym czasie udał się do linii wyjścia ze sklepu. Gdy zbliżał się do kontuaru informacyjnego, M. B. zatrzymała go przy wyjściu, zastępując mu drogę. Następnie R. D. (1) został przejęty przez pracownika ochrony K. J. (1).

R. D. (1) w tym czasie zachowywał się spokojnie. Początkowo wskazywał, iż nie wie o przyczynach, dla których został zatrzymany. W rozmowie natomiast z nieumundurowanym funkcjonariuszem Policji, który włączył się w zatrzymanie R. D. (1), R. D. (1) oświadczył, że to on dokonał podpalenia, co miało być zemstą na systemie.

Następnie, oczekując na przyjazd Policji, R. D. (1) zmienił swe zachowanie, stał się poirytowany i zniecierpliwiony i kilkukrotnie uniesionym głosem, używając przy tym słów niecenzuralnych, powtarzał, że chciał wszystko popalić i że i tak jeszcze swój zamysł zrealizuje, albo zrobi jeszcze gorsze rzeczy, np. powybijają szyby w bankach.

Wskutek spalania zniszczeniu uległy regał wystawowy o wartości 2.000 zł oraz wystawiony na półkach towar w postaci folii malarskich, taśm malarskich, pojemników z farbami i gruntem, worków na śmieci, rękawic roboczych, klejów do tapet o wartości łącznej 3.049,88 zł.

W wyniku okopcenia i użycia gaśnicy proszkowej zniszczeniu uległ też towar w postaci akcesoriów budowlanych wykonanych z tworzywa sztucznego, rękawic roboczych, pudełek na akcesoria o łącznej wartości 4.950,12 zł.

Pomieszczenie uległo niewielkiemu zadymieniu.

W czasie przyjazdu straży pożarnej o godz. 19:46 miejsce zdarzenia nie wskazywało na zagrożenie życia i zdrowia ludzkiego.

Wszystkie osoby znajdujące się w budynku zostały ewakuowane przed przyjazdem straży pożarnej i nikt nie wymagał udzielenia pomocy medycznej.

Przed przyjazdem straży pożarnej podjęto próbę gaszenia ognia. Działania te okazały się skuteczne i doprowadziły do ugaszenia pożaru.

Działania straży pożarnej na miejscu zdarzenia zakończyły się o godz. 20:19.

Zdarzenie to nie stanowiło bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach, natomiast spowodowanie tego zdarzenia stwarzało potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz dla mienia w wielkich rozmiarach. (opinia biegłego z zakresu pożarnictwa R. D. (2) k. 40-49);

W dniu 12 sierpnia 2017 roku, z uwagi na zaburzenia w sferze emocjonalno – popędowej, której podłożem są zmiany organiczne w ośrodkowym układzie nerwowym i w efekcie organiczne zaburzenia osobowości – charakteru, R. D. (1) miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Kierował się on impulsywnością – wzmożoną motywującą rolą silnych emocji, która towarzyszyła mu w czasie załatwiania dla niego „ważnych życiowo spraw”, które to jednak są ważne z uwagi na zabarwienie silną komponentną emocjonalną – wzburzeniem. Kierując się impulsem, nie kontroluje swoich emocji ani przewidywanych efektów swego działania. Ograniczona w znacznym stopniu zdolność do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem ma charakter trwały, gdyż schorzenia, na które cierpi, są trwałe i postępujące.

Zdarzenie z dnia 12 sierpnia 2017 roku miało związek ze stanem psychicznym opiniowanego. Jego stan psychiczny spowodował, iż w czasie dokonania czynu karalnego, zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania jego postępowaniem były u R. D. (1) w znacznym stopniu ograniczone.

R. D. (1) stanowi poważne niebezpieczeństwo dla porządku prawnego, ponieważ istnieje wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego podobnego czynu zabronionego o wysokim stopniu szkodliwości społecznej. Z tego powodu R. D. (1) wymaga środka zabezpieczającego w postaci terapii ambulatoryjnej, którą może on realizować w warunkach penitencjarnych. (opinia sądowno – psychiatryczna k. 116-120, opinia sądowno – psychologiczno – psychiatryczna k. 358-360, przesłuchanie biegłych na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 roku, k. 447v. - 448);

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów zgromadzonych w sprawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego R. D. (1) (k. 58-60, 70-73, 188-190);
- zeznań świadka H. O. (k. 3-5, k. k. 333v.-334v.), świadka K. J. (1)
- zeznań świadka K. J. (1) (k. 26-28, k. 335v.-336);
- zeznań świadka M. B. (k. 31-34, k. 334v.-335v.);
- zeznań świadka M. K. (k. 50-52, k. 336v. - 337);
- zeznań świadka M. L. (k. 54-55, k. 337-337v.);
- opinii biegłego z zakresu pożarnictwa R. D. (2) (k. 43-49, k. 338-339);
- opinii sądowno – psychiatrycznej, k. 116-120, opinii sądowno – psychologiczno – psychiatrycznej k. 358-360, przesłuchania biegłych na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 roku k. 447v. – 448;
- protokołu oględzin zapisu obrazu zapisanego kamerami monitoringu k. 337-338;
- dowodów z dokumentów zgromadzonych w sprawie i zawnioskowanych aktem oskarżenia pod poz. od 1 do 10 na karcie 204-205, a nadto dokumenty z kart 265-268, k. 358-360, k. 354;

R. D. (1), słuchany w dniu 14 sierpnia 2017 roku (k. 58-60), przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, oświadczając, że czynu swego dokonał w geście desperacji.

R. D. (1), słuchany w dniu 14 sierpnia 2017 roku (k. 70-73), przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że czyn ten nikomu nie zagrażał. Popelił go w stanie silnej desperacji, silnego zburzenia. Gdy przebywał w zakładzie karnym, jego mieszkanie zostało okradzione przez Niemców, a ściślej – przez siostrzenicę z mężem i dziećmi, całkowicie zdewastowali oni mieszkanie. Po opuszczeniu zakładu karnego przez trzy kolejne lata oskarżony próbował wyremontować mieszkanie, ale nie udało mu się to z uwagi na brak środków. Oskarżony wskazał,

że nie chcą mu wypłacić odszkodowania za połamanie nogi i kręgosłupa w czasie pobytu w zakładzie penitencjarnym. W czwartek lub w piątek przed zdarzeniem u oskarżonego doszło do silnego wzburzenia, załamania psychicznego, desperacji. Pierwszy raz w życiu oskarżony był w takim stanie. Nie miał leków uspokajających, które powinien wykupić, jednak nie było go na nie stać. Zamiast leków uspokajających spożył trzy piwa. Poza tym miał zawroty głowy i zaburzenia równowagi. Będąc w takim stanie, poszedł w sobotę do K. przy ul. (...). Myślał, że spotka znajomego i otrzyma od niego jakieś środki na jedzenie, ale znajomego nie spotkał. Następnie stało się to, co się stało. Oskarżony wskazał, że bardzo tego żałuje i przepraszał. Było to tak spontaniczne, że po prostu nie pamiętał szczegółów. Oskarżony przyznał, że miał zapalki, jednak nie pamiętał, jak to podpalenie szczegółowo przebiegało. Coś się paliło, jakiś regał, ale nie wiedział konkretnie, co na tym regale. W pobliżu nikogo wtedy nie było. Następnie oskarżony wyszedł ze sklepu i przy aptece został zatrzymany. Oskarżony wyjaśnił, że już na miejscu wskazywał, iż podpalił regał za swą krzywdę, został okradziony, zrujnowany, zrobiono z niego kalekę, zniszczono go moralnie i materialnie. Opieka społeczna wypłaca mu tylko zasiłek, a w niczym innym nie chce pomóc. Pożar nikomu kategorycznie nie zagrażał, nie mógł zagrażać, bo się nie rozprzestrzenił. Oskarżony podkreślił, że nie chciał stworzyć zagrożenia ani dla ludzi, ani dla mienia w dużych rozmiarach, nie miał takiego zamiaru, chciał po prostu zwrócić uwagę na swoją sytuację, nie było to działanie ani świadome, ani celowe. Oskarżony wskazał, że nie uciekał i nie zamierzał uciekać. Gdyby otrzymał wcześniej pomoc, to nie doszłoby do tej sytuacji. Oskarżony zapewnił przy tym, że nie popełni już nigdy więcej takiego czynu, jak w sobotę w K..

R. D. (1), słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 27 września 2017 roku (k. 188-190), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony R. D. (1) złożył do akt odpowiedź na akt oskarżenia (k. 248-251).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprawstwo oskarżonego R. D. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Dokonując oceny relacji oskarżonego R. D. (1) Sąd uznał, że jego wyjaśnienia są wiarygodne jedynie w zakresie potwierdzonym pozostałym materiałem dowodowym.

Zauważyć trzeba, że oskarżony w swych wyjaśnieniach podawał informacje wzajemnie sprzeczne (jak te odnoszące się do samego faktu podpalenia regałów – z jednej bowiem strony oskarżony przyznawał, że dokonał zarzucanego mu czynu i że miał przy sobie zapalki, a z drugiej strony wskazywał, iż działanie jego nie było świadome i jego celem nie było spowodowanie zagrożenia dla kogokolwiek), ale też stojące w ewidentnej opozycji do pozostałego materiału dowodowego uznanego przez Sąd za w pełni wiarygodny. Oskarżony wskazywał przykładowo, iż udał się do sklepu (...), mając przy sobie zapalki, by za chwilę przekonywać, że nie pamięta przebiegu zdarzeń i że nie potrafi on wskazać, jak doszło do samego podpalenia. R. D. (1) zapewniał, że żałuje tego, co się stało, jako że zdarzenie to było wynikiem jego frustracji, która w tym konkretnym momencie znalazła dramatyczne ujście. Z drugiej jednak strony nie wyjaśniał jednak, dlaczego na miejscu zdarzenia powtarzał kilkakrotnie, że chciał podpalić obiekt, a nadto zapowiadał, że może to powtórzyć.

Wyjaśnienia oskarżonego są również niewiarygodne w tej części, która odnosi się do przyczyny powstania pożaru. Wskazać trzeba, że z opinii biegłego w sposób jednoznaczny i kategoryczny wynika, iż wykluczonym jest przypadkowe zaproszenie ognia z uwagi na znaczną szybkość powstałego pożaru, jak również w opozycji do zeznań świadka K. J. (2), który zaraz po ugaszeniu ognia oglądał zapis kamery monitoringu i zwrócił uwagę na to, że R. D. (1) zdjął z półki sklepowej butelkę rozcieńczalnika i wylał ciecz na regał sklepowy, a następnie podpalił. To ostatnie twierdzenie znajduje swe potwierdzenie w zapisie kamery monitoringu, odtworzonym na rozprawie.

Powyższe wskazuje na wyraźne działanie oskarżonego, który nieustalonym bliżej rozcieńczalnikiem oblał regał sklepowy i wyłożył na nim towar i podpalił wymienione rzeczy, wzniesając tym samym pożar.

Zauważyć też trzeba, że co do wielu elementów zdarzenia oskarżony wskazywał na niepamięć dotyczącą tego wydarzenia. Jego wyjaśnienia zatem miały nikłą wartość dowodową.

Reasumując, wskazać trzeba, że w części, w jakiej wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez sąd za wiarygodne, relacja oskarżonego jest elementem przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do wyłączenia lub co najmniej umniejszenia odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn i jako taka nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Rozstrzygając wartość dowodową zeznań świadków H. O. (k. 3-5, k. 333v.-334v.), świadka K. J. (1) (k. 26-28, k. 335v.-336), świadka M. B. (k. 31-34, k. 334v.-335v.), świadka M. K. (k. 50-52, k. 336v.-337) i świadka M. L. (k. 54-55, k. 337-337v), Sąd uznał ich zeznania za wiarygodne. Jawią się one jako spójne i korelujące ze sobą wzajemnie. Zeznania wymienionych świadków wskazują na przebieg wydarzeń z chwili dokonania podpalenia (K. J. (1)), jak i bezpośrednio po ugaszeniu pożaru przez nieustalonego mężczyznę, znajdującego się w pobliżu miejsca pojawienia się ognia (M. B., M. K., M. L.). Z kolei świadek H. O. wskazała na okoliczności związane z wartością zniszczonego mienia. Świadkowie Ci zeznawali w ramach posiadanej przez nich wiedzy pozyskanej podczas wykonywania czynności służbowych. Ich zeznania są spójne, a ich wiarygodność wzmacnia fakt, iż w żaden sposób nie są oni związani z oskarżonym, nie mając nadto żadnego interesu w tym, by bezpodstawnie go obciążać.

Reasumując, wskazać trzeba, że zeznania wymienionych powyżej świadków mają znaczący wpływ na zrekonstruowanie wydarzeń, korelując przy tym w pełni z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, jak również z dowodem z postaci odtworzenia zapisu kamery monitoringu i z opinią biegłego z zakresu pożarnictwa.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, w tym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów zawnioskowanych aktem oskarżenia pod poz. od 1 do 10 na karcie 204-205, a nadto dokumentom z kart 265-268, k. 358-360, k. 354, albowiem sporządzone zostały przez osoby bądź organy do tego uprawnione, a żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż istotnym dla niniejszego postępowania sądowego jest także dowód z odtworzenia zapisu kamery monitoringu obejmującego widok na miejsce, w którym oskarżony przebywał w chwili dokonania podpalenia. Na zapisie tym widać moment podłożenia ognia przez oskarżonego, jego wycofanie się z alejki między regałami, na których pojawił się ogień i wreszcie moment niezwłocznego, następującego chwilę potem, ugaszenia pożaru gaśnicą sklepową przez nieustalonego mężczyznę znajdującego się w pobliżu miejsca zdarzenia. Zdaniem Sądu dowód ów z uwagi na swój obiektywizm, pozwala na pełne i kategoryczne odtworzenie przebiegu wydarzeń, stanowiąc nadto swoisty probierz wiarygodności osobowych źródeł dowodowych w zderzeniu z informacjami obiektywnymi.

Sąd w pełni podzielił także wyniki opinii biegłych.

I tak, zauważyć należy, że niebagatelne znaczenie dla niniejszej sprawy posiada opinia biegłego z zakresu pożarnictwa R. D. (2). W sporządzonej opinii pożarowo-technicznej z dnia 14 sierpnia 2017 r., uszczegółowionej podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 04 grudnia 2017 roku, biegły z zakresu ustalania przyczyn pożaru R. D. (2) wskazał, że w dniu 14 sierpnia 2017 roku doszło do pożaru mającego niewielki rozmiar (powierzchnia pożaru określona została na 4 m kw). Przyczyną jego powstania było podpalenie zapalkami oblanej cieczą łatwopalną półki sklepowej wraz z umieszczonym na niej towarem. Pożar został w bardzo krótkim czasie niecałej minuty ugaszony gaśnicą proszkową znajdującą się na terenie sklepu. Powiadomiona o zdarzeniu straż pożarna, po przyjeździe na miejsce nie miała już do przeprowadzenia żadnych czynności gaśniczych. W związku z powyższym, jak wskazał biegły, zdarzenie to nie stanowiło bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach, natomiast spowodowanie tego zdarzenia stwarzało potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz dla mienia w wielkich rozmiarach. Biegły wskazał, że ogień nie rozprzestrzenił się na taką powierzchnię aby zagrażał mieniu w wielkich rozmiarach.

Z całą mocą podkreślić należy, że opinia biegłego z zakresu pożarnictwa stanowiła miarodajne źródło wiedzy procesowej z uwagi na jej logikę, fachowość i rzetelność, ale również dlatego, że opinia ta posiada charakter przekonujący. Opinia poparta wszakże została analizą zgromadzonych w sprawie dokumentów, a także oględzinami miejsca zdarzenia, a przy tym została sporządzona zgodnie z posiadaną przez biegłego wiedzą fachową, stąd też Sąd uznał omawianą opinię za miarodajny materiał dowodowy.

Równie rzetelną, jasną i zupełną jest opinia biegłych z zakresu psychiatrii i biegłej psycholog (k. 116-120 k. 358-360 oraz przesłuchanie biegłych na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 roku k. 447v. – 448). Biegli wskazali, że w dniu 12 sierpnia 2017 roku, z uwagi na zaburzenia w sferze emocjonalno – popędowej, której podłożem są zmiany organiczne w ośrodkowym układzie nerwowym i w efekcie organiczne zaburzenia osobowości – charakteru, R. D. (1) miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Kierował się on impulsywnością – wzmożoną motywującą rolą silnych emocji, która towarzyszyła mu w czasie załatwiania dla niego „ważnych życiowo spraw”, które to jednak są ważne z uwagi na zabarwienie silną komponentną emocjonalną – wzburzeniem. Kierując się impulsem, nie kontrolował on swoich emocji ani przewidywanych efektów swego działania. Biegli wskazali, że ograniczona w znacznym stopniu zdolność do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem ma charakter trwały, gdyż schorzenia, na które cierpi, są trwałe i postępujące. Biegli psychiatry i biegła psycholog zaopiniowali, że zdarzenie z dnia 12 sierpnia 2017 roku miało związek ze stanem psychicznym opiniowanego. Jego stan psychiczny spowodował, iż w czasie dokonania czynu karalnego, zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania jego postępowaniem były u R. D. (1) w znacznym stopniu ograniczone. Jednocześnie biegli zwrócili uwagę, iż R. D. (1) stanowi poważne niebezpieczeństwo dla porządku prawnego, ponieważ istnieje wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego podobnego czynu zabronionego o wysokim stopniu szkodliwości społecznej. Z tego powodu R. D. (1) wymaga środka zabezpieczającego w postaci terapii ambulatoryjnej, którą może on realizować w warunkach penitencjarnych. (opinia sądowno – psychiatryczna k. 116-120, opinia sądowno – psychologiczno – psychiatryczna k. 358-360, przesłuchanie biegłych na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 roku, k. 447v. - 448);

Reasumując, Sąd oparł swe ustalenia faktyczne na opinii wydanej przez biegłych psychiatrów i psychologa, gdyż wydana przez nich opinia spełnia wszelkie przesłanki ku temu, a przy tym biegli byli także wysłuchani na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 roku. Opinia wymieniona jest jasna, w czytelny sposób przedstawia tok rozumowania biegłych, a co za tym idzie – umożliwia ona Sądowi dokonanie pełnej kontroli prawidłowości opinii z punktu widzenia wymagań logiki oraz zasad doświadczenia życiowego.

Sąd nie dopatrywał się w powyższej opinii żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegli sporządzili opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinia ta nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Reasumując, w oparciu o zgromadzony w sprawie i omówiony powyżej materiał dowodowy, rozpatrywany we wzajemnym powiązaniu, w szczególności zaś w oparciu o zeznania świadków H. O. (k. 3-5, k. 333v.-334v.), K. J. (1) (k. 26-28, k. 335v.-336), M. B. (k. 31-34, k. 334v.-335v.), M. K. (k. 50-52, k. 336v.-337) i M. L. (k. 54-55, k. 337-337v.) oględziny i odtworzenie zapisu kamery monitoringu z miejsca zdarzenia, protokół oględzin miejsca zdarzenia, a także wyniki opinii biegłego z zakresu pożarnictwa, Sąd ustalił, że R. D. (1) w dniu 12 sierpnia 2017 roku w S., w markecie K. przy ul. (...), działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, poprzez użycie zapalek spowodował podpalenie regału z materiałami budowlanymi, w tym środkami łatwopalnymi, znajdującymi się na terenie sklepu i w ten sposób spowodował bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia określonego w art. 163 § 1 pkt 1 k.k., tj. pożaru, który mógł zagrozić bezpośrednio życiu i zdrowiu wielu osób, tj. pracowników i klientów marketu handlowego oraz mieniu w wielkich rozmiarach, czym jednocześnie spowodował zniszczenie poprzez spalenie i zalanie wodą mienia o łącznej wartości 10.000 zł w postaci regału ekspozycyjnego o wartości 2.000 zł i znajdujących się na nim produktów handlowych o łącznej wartości 8.000 zł, w tym towaru, który uległ spaleniowi o wartości 3.049,88 zł i towaru, który uległ zalaniu wodą o wartości 4.950,12 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp. K. we W.. W oparciu o opinię biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii Sąd ustalił, iż w czasie czynu R. D. (1) miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

W tym miejscu podjąć należy rozważania na temat kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Przede wszystkim zauważyć należy, że oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu popełnienie czynu z art. 163 § 1 pkt 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 163 § 1 pkt 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto sprowadza zdarzenie, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach, mające postać pożaru. Na wymienione zachowanie przestępne składają się dwa elementy: sprowadzenie pożaru (skutek bliższy) i spowodowanie przez nie zagrożenia dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach (skutek dalszy). Dla realizacji znamion czynu z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. konieczne jest przy tym wystąpienie obu tych elementów. Kryminalizacji poddano bowiem w tym przepisie stan, w którym zaistniałe zdarzenie wywołało stan zagrożenia dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach.

Podkreślić przy tym trzeba, że dla bytu tego przestępstwa nie jest konieczne nastąpienie efektywnej szkody w mieniu w znacznych rozmiarach, bowiem art. 163 KK wymaga, aby zdarzenie groziło niebezpieczeństwem dla dóbr w tym przepisie wymienionych, o czym świadczy zwrot "zdarzenie, które zagraża" (wyr. SN z 1.10.1972 r., III KR 114/72, OSNKW 1973, Nr 2-3, poz. 36). Słusznie Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że: "Katastrofalne wydarzenie wymienione w dyspozycji art. 163 KK musi zagrażać bezpieczeństwu powszechnemu, ale niekoniecznie sprowadzić efektywne skutki w postaci ofiar w ludziach czy szkód w mieniu" (wyr. SN z 26.4.1971 r., II KR 31/71, L.). Czynność mającą doprowadzić do któregośkolwiek z tych zdarzeń określono czasownikiem "sprowadza". Pojęcie - to z punktu widzenia lingwistycznego - oznacza "spowodowanie, wywołanie jakichś następstw" (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, pod red. H. Zgólkowej, t. 40, Poznań 2003, s. 97). Wobec tego sprowadzeniem zdarzenia jest każde zachowanie, które wywołuje je bezpośrednio lub pośrednio. Trafnie w doktrynie przyjmuje się, że sprowadzeniem jest: "każde spowodowanie lub wywołanie zdarzenia albo inaczej mówiąc, jakiegokolwiek zachowanie się, którego skutkiem jest to zdarzenie" (I. Andrejew, [w:] Andrejew, Świda, Wolter, Kodeks karny, 1973, s. 416). Zauważyć też należy, że ustawodawca penalizuje zachowanie polegające na sprowadzeniu zdarzenia (...) mającego postać pożaru.

Pojęcie "pożar" nie zostało zdefiniowane, a w doktrynie i judykaturze jest różnie rozumiane. Przyjmowano, że pożarem jest:

1) ogień szerzący się siłą żywiołowa i w związku z tym, pożarem nie jest każdy ogień (Makarewicz, Kodeks karny, 1938, s. 500),

2) ogień o większej rozciągłości, zdolny zniszczyć ludzkie mienie i narazić na niebezpieczeństwo życie ludzkie (P., Komentarz KK, 1936, s. 437),

3) ogień o wielkich rozmiarach, obejmujący z siłą żywiołową mienie ruchome i nieruchome (M. Siewierski, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 1958, s. 285),

4) wzniesienie ognia w takich warunkach, kiedy zachodzi możliwość rozpętania jego siły żywiołowej i przeniesienia jej na inne przedmioty ((...), Kodeks karny, 1937, s. 612),

5) samorzutne i niekontrolowane rozprzestrzenianie się ognia, powodujące straty materialne (B. H., Kryminalistyczna..., s. 9).

Z powyższego wynika zatem, że pożar charakteryzuje się nagłością, gwałtownością i możliwością rozprzestrzenienia się na duży zasięg. Musi to być ogień o wielkich rozmiarach, a więc taki, który ogarnął przedmioty w takim rozmiarze, że opanowanie go wymaga znacznych wysiłków (Z. Młynarczyk, Glosa do wyroku SN z 13.5.1971 r., IV KR 68/71, OSPiKA 1972, Nr 7-8, s. 364-365). Pamiętać przy tym trzeba, że pojęcie "pożar" nie może być utożsamiane ze słowem "ogień". W języku polskim przez "pożar" rozumie się bowiem "ogień obejmujący większą przestrzeń" (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, pod red. H. Zgólkowej, t. 32, Poznań 2001, s. 117), a "ogień" oznacza "zjawisko wydzielania się ciepła i światła towarzyszące paleniu się ciał, postrzegane w postaci płomieni i żaru" (Mały słownik języka polskiego, pod red. S. Skorupki, H. Anderskiej, Z. Łempickiej, Warszawa 1968, s. 498). Różnica między "pożarem" a "ogniem" polega na rozmiarze zjawiska (B. S., P. w aspekcie prawnokarnym i kryminologicznym, W. - P. 1981, s. 53). Słusznie zauważa się w doktrynie, że ogień ma charakter statyczny i wygaśnie, gdy nie będzie podsycany, pożar zaś ma charakter dynamiczny, zdolny do przeobrażeń [E. S., Przestępstwo sprowadzenia pożaru (art. 138 KK), NP 1975, Nr 6, s. 787]. Zasadnie Sąd Najwyższy przyjął, że: "Pozarem nie jest jakikolwiek ogień, lecz tylko ogień w znacznych rozmiarach, rozprzestrzeniający się z siłą żywiołową, szerzący się ze znaczną siłą i o tak dużych rozmiarach, że stwarza konkretne, realne i bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia

osób i mienia" (wyr. SN z 11.12.1978 r., II KR 269/78, OSNKW 1979, Nr 5, poz. 55). Jednym z kryteriów oceny, czy wystąpił pożar, a więc ogień o znacznych rozmiarach, jest sposób jego ugaszenia, polegający na uczestnictwie w akcji ratowniczej wielu ludzi lub użyciu szczególnych środków specjalistycznych" (wyr. SA w Białymstoku z 4.9.1997 r., II AKA 87/97, OSA 1998, Nr 5, poz. 25). Z całą mocą podkreślić trzeba, że na określenie pożaru nie ma żadnego wpływu klauzula zawarta w art. 163 § 1 in principio k.k., polegająca na zagrożeniu życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. Statuuje ona bowiem przestępność zdarzenia, a nie należy do cech konstytutywnych pożaru. Zdarzenia wymienione w tym przepisie mają charakter przestępny tylko wówczas, gdy stwarzają zagrożenie dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. Brak jest jakichkolwiek podstaw do wiązania tego zagrożenia z definicją pożaru, czy innych zdarzeń wymienionych w tym przepisie (B. S., P..., s. 51).

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, iż R. D. (1) w dniu 12 sierpnia 2017 roku poprzez podpalenie zapalkami oblanej cieczą łatwopalną półki sklepowej wraz z ustawionym na niej towarem wywołał pożar w rozumieniu technicznym (otwarty ogień, który może się rozprzestrzenić). Na powyższe wskazuje zarówno sama treść opinii biegłego z zakresu pożarnictwa R. D. (2), jak i odtworzenie zapisu kamery monitoringu. W tej sytuacji nie sposób jest zanegować, iż w realiach niniejszej sprawy doszło do vzniesienia pożaru w sensie technicznym (porównaj w tym zakresie wyrok SN z dnia 13.5.1971 r., sygn. akt IV KR 68/71, publ. NP 1972, Nr 3, s. 520, w którym mowa jest nawet o spowodowaniu ognia w niewielkich rozmiarach i kwalifikowaniu go jako pożaru). Zjawisko, które pojawiło się w dniu 12 sierpnia 2017 roku za sprawą działań R. D. (1) w miejscu zdarzenia, nie może być jednak uznane za pożar w rozumieniu prawniczym. Jak wskazał bowiem biegły z zakresu pożarnictwa R. D. (2), ujawnione w toku czynności ślady wypaleń artykułów budowlanych oraz elementów wyposażenia sklepu (regał) wskazują na to, że jakkolwiek zainicjowany ogień rozprzestrzenił się po palnych materiałach stanowiących wyposażenie półek we wszystkich kierunkach poziomo i pionowo, to jednak nie miał on charakteru ognia znacznych rozmiarów, rozprzestrzeniającego się z siłą żywiołową i szerzącego się ze znaczną siłą i o dużych rozmiarach.

Pamiętać bowiem należy, że dla kryminalizacji zainicjowania pożaru nie wystarczy przecież samo jego wzniesienie pożaru i tym samym wywołanie skutku bliższego zdarzenia. Art. 163 § 1 pkt 1 k.k. statuuje bowiem przestępność pożaru tylko w sytuacjach, gdy zdarzenia wymienione w tym przepisie stwarzają zagrożenie dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. Zagrożenie życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach jest przy tym następstwem sprowadzenia pożaru i określa jego skutek dalszy.

W tym miejscu należy zatem pochylić się nad analizą znamienia polegającego na sprowadzeniu owego bezpośredniego niebezpieczeństwa, by dokonać ewentualnej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod owo znamię.

	<p>Kodeks karny nie definiuje znamienia "wiele osób" oraz "mienia w wielkich rozmiarach", dlatego należy kierować się wykładnią językową tych pojęć. I tak słowo "wiele" znaczy tyle co "w wielkiej liczbie, w znacznej ilości, dużo" (M. A., Słownik ilustrowany języka polskiego, t. 2, W., bez daty wydania, s. (...)), lub "dużo, mnóstwo, znaczna liczba, ilość" (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, pod red. H. Zgólkowej, t. 45, Poznań 2004, s. 265). Porównanie tych dwóch zaimków liczebnych pozwala skonstatować, że zwrot "wiele" obejmuje więcej niż 9, a zatem w analizowanym zwrocie chodzi o co najmniej 10 osób (Wojciechowski, Kodeks karny 1997,</p>
--	---

s. 285; O. Górniok, [w:] Wąsek, Kodeks karny, 2005, s. 140; M. Surkont, Prawo karne. Podręcznik dla studentów administracji, Sopot 1998, s. 163; R.A. Stefański, Przepisy przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu i w komunikacji. Rozdział XX i XXI Kodeksu karnego. Komentarz, Warszawa 2000, s. 30; M. Bojarski, [w:] M. Bojarski (red.), J. Giezek, Z. Sienkiewicz, Prawo karne materialne. Część ogólna i szczególna, Warszawa 2010, s. 478; M. Kulik, [w:] Mozgawa, Kodeks karny, 2014, s. 410; B. Sygit, Konstrukcja..., s. 425; tenże, Pojęcie "pożaru"..., s. 275-276; tenże, Ocena..., s. 301; wyr. SA w Lublinie z 2.2.2004 r., II AKA 421/03, Prok. i Pr. 2004, Nr 11-12, poz. 24). Ustawa wymaga, by było zagrożone życie lub zdrowie, lecz nie precyzuje, o jakiego rodzaju szkodę na zdrowiu chodzi. W przepisie mowa jest ogólnie o zagrożeniu zdrowia, co pozwala przyjąć, że chodzi o jakikolwiek stopień uszkodzeń ciała. Niebezpieczeństwo to musi zagrażać nastąpieniem jakichkolwiek uszkodzeń wielu osobom [E. S., Przepisy]

sprowadzenia pożaru
(art. 138 KK), NP 1975,
Nr 6, s. 791].

Podobnie nieostry i ocenny charakter ma znamię "mienie w wielkich rozmiarach". Użycie przez ustawodawcę w tym przepisie zwrotu "mienie w wielkich rozmiarach" wskazuje, że chodziło o scharakteryzowanie zasięgu, rozległości, skali zdarzenia, których wyznacznikiem jest zarówno ilość przedmiotów majątkowych, jak i wartość zagrożonego mienia. Trafnie Sąd Najwyższy zauważył, że: "Gdyby

ustawodawca
chciał
wiązać
szkodę
spowodowaną
pożarem z
wartością
spalonego
mienia, to
użyłby
określenia
"mienie
znacznej
wartości".
"mienie
wielkiej
wartości"),
użycie zaś
określenia
"mienie w
znacznych
rozmiarach"
"mienie w
wielkich
rozmiarach")
wskazuje
na to, że
ustawodawca
punkt
ciężkości
przerzuca
raczej na
rodzaj
mienia,
które
uległo
spaleniu,
a nie
na jego
wartość.
SN z
16.8.1973
r., IV KR
179/73,
OSNPG
1974, Nr
2, poz. 21;
wyr. SN z
31.1.1973
r., I KR

404/72,
OSNPG
1973, Nr
7, poz.
95). Za
takim
rozumieniem
tego
zwrotu
przemawia
przede
wszystkim
wykładnia
językowa.
Słowo
"rozmiar"
oznacza
"wielkość
danego
obiektu
mierzona
w
określonych
jednostkach
lub
poprzez
porównanie
do
(Prądy) zny
słownik
współczesnej
polszczyzny,
pod red.
H.
Zgólkowej,
t. 36,
Poznań
2002, s.
390).
Oczywiście
wartość
materialna
mienia
może być
uznana za
jedno z
kryteriów
do
ustalenia
rozmiarów

zagrożenia.
Sąd
Najwyższy
zwracał
uwagę,
że:
"odnoszące
się
bowiem
tutaj do
mienia
pojęcie
zagrożenia
"w
znacznych
rozmiarach"
"w
wielkich
rozmiarach")
kształtuje
się nie
tylko
według
kryteriów
ocennych
opartych
na
pieniężnie
określonych
wartościach,
ale w
pierwszym
rzędzie na
podstawie
takich
czynników
wymiernych
jak siła
żywiłowa
ognia,
zwartość
zabudowy
i bliskość
innych
obiektów
od źródła
ognia,
potencjalne
możliwości
podjęcia

szybkiej i skutecznej akcji przeciwpożarowej, warunki atmosferyczne i inne (wyr. SN z 25.7.1973 r., IV KR 142/73, OSNKW 1974, Nr 1, poz. 13; wyr. SN z 16.6.1977 r. III KR 136/77, niepubl.). Podkreślano, że pojęcie to obejmuje swym zakresem pewną określoną liczbę przedmiotów majątkowych, która powinna być traktowana jako minimalna wartość graniczna dla tego pojęcia, lecz jednocześnie zwracano uwagę, że w ruchu drogowym nie chodzi o wielość przedmiotów

uszkodzonych,
czy
zagrożonych
szkodą w
wyniku
katastrofy,
ale o
przedmioty
o
określonej
wartości,
których
suma
pozwala
wnioskować
o
zagrożeniu
tych
wartości
w
znacznych
rozmiarach
(W. K.,
Znamię
wartości
w
przepisach
Kodeksu
karnego z
1969 r.,
NP 1978,
Nr 4, s.
540). W
orzecznictwie
przyjmowano,
że "dla
oceny tej
istotne
znaczenie
mogą
mieć takie
okoliczności,
jak
charakter
budynku
(dom
mieszkalny),
pora dnia
(noc),
dostęp do

miejsca
sprowadzonego
pożaru
(strych),
liczba
zagrożonych
obiektów
lub
przedmiotów
majątkowych,
ich
charakter,
np. dom
kultury,
most,
znaczenie,
użyteczność,
a także
wartość
materijalna”
SN z
24.6.1971
r., III
KR 64/71,
OSNKW
1971, Nr
11, poz.
174).
Słusznie
wskazuje
się, że:
"Skoro
więc w
art. 163 §
1 pkt 1 KK
mówi się
o
"wielkich
rozmiarach
mienia",
to jedną
ze
wskazówek
ułatwiających
podjęcie
ustaleń, iż
chodzi
właśnie o
takie
rozmiary

może być
definicja
"mienia
wielkiej
wartości",
do której
odwołuje
się
również
określenie
"szkody w
wielkich
rozmiarach"
z art. 115
§ 6 i 7
KK" (wyr.
SA w
Lublinie z
8.10.1998
r., II AKA
133/98,
Prok. i Pr.
1999, Nr
11, poz.
15 z glosą
aprobującą
J.
Kuleszy,
Prok. i
Pr. 2000,
Nr 9,
s. 77-83;
wyr. SN z
6.3.1980
r., II KR
302/79,
niepubl.;
wyr. SN z
21.2.1974
r., II KR
303/73,
niepubl.;
wyr. SN z
14.11.1984
r., III KR
282/84,
OSNPG
1985, Nr
3, poz.
33). Jest

nią - w
myśl tego
przepisu -
szkoda,
której
wartość w
chwili
popelnienia
czynu
zabronionego
przekracza
200 000
zł.
Reasumując
zatem o
tym, czy
zagrożenie
dotyczy
mienia o
wielkich
rozmiarach,
decydują
okoliczności
zindywidualizowanego
konkretnego
przypadku,
przy czym
w ocenie
tej mogą
być
pomocne
takie
okoliczności,
jak liczba
zagrożonych
obiektów
lub
przedmiotów
majątkowych,
ich
charakter,
znaczenie
użyteczności,
a także
wartość
materialna
(wyr. SN z
27.1.1972
r., IV KR
312/71,

OSNPG
1972, Nr
4, poz. 65;
wyr. SN z
27.7.1984
r., IV KR
176/84,
OSNPG
1985, Nr
3, poz.
34).

Przekładając
powyższe
na grunt
przedmiotowej
sprawy,
wskazać
należy, że
biegły z
zakresu
pożarnictwa
R. D. (2)
kategorycznie
wskazał,
iż z uwagi
na bardzo
ograniczony
zasięg
ognia, a
także
niezwłoczną,
podjętą
chwilę po
zainicjowaniu
ognia
akcją jego
ugaszenia
gaśnicą
proszkową,
nie
można
uznać,
aby pożar
wywołany
w dniu 12
sierpnia
2017 roku
zrealizował
skutek

dalszy w postaci zagrożenia życia lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach. Nie została zatem spełniona przesłanka pozwalająca kwalifikować zachowanie R. D. (1) w kategoriach dokonania przestępstwa sprowadzenia zdarzenia powszechnie niebezpiecznego. Należało jednak rozważyć, czy w ustalonym stanie faktycznym nie doszło do zachowania mieszczącego się w innej niż dokonanie postaci stadialnej przestępstwa kwalifikowanego z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. tudzież – do

zachowania
kwalifikowanego
z art. 164
§ 1 k.k.
polegającego
na
sprowadzeniu
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
zdarzenia
określonego
w art. 163
§ 1 k.k.

W
pierwszej
kolejności
zatem
należy
skupić się
na
analizie
znamion
czynu z
art., 164 §
1 k.k. w
kontekście
ich
odmienności
wobec
czynu z
art. 163
§ 1 k.k.
Oto więc
przestępstwo
z art.
164 KK
polegające
na
sprowadzeniu
przez
sprawcę
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
określonego
zagrożenia
odróżnia
od czynu
przestępnego
spowodowania

niebezpiecznych
zdarzeń
(art. 163
KK)
bliskość
zagrożenia
dla życia
lub
zdrowia
wielu
osób albo
mienia w
wielkich
rozmiarach.
Sprowadzenie
przez
sprawcę
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
zdarzenia
jest
stworzeniem
stanu
poprzedzającego
owe
zdarzenie,
które
ostatecznie
może
wcale nie
wystąpić;
np. z
powodu
ugaszenia
ognia
(sic!) w
zarodku
przez
straż
pożarną,
dzięki
czemu nie
doszło do
pożaru w
rozumieniu
prawnokarnym
(tak
również
R. A.
Stefański,

w: A.
Wąsek, R.
Zawłocki
(red.),
Kodeks
karny, t.
I, 2010,
s. 526).
Przy
przestępstwie
opisanym
w art.
164 k.k.
istnieje
dopiero
realne
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
nastąpienia
zagrożenia
dla życia
lub
zdrowia
wielu
osób albo
mienia w
wielkich
rozmiarach;
natomiast
przy
czynie z
art. 163
k.k. tego
typu
zagrożenie
ma już
miejsce.

W
przypadku
czynu z
art. 164
§ 1 k.k.
sprawca
swoim
zachowaniem
doprowadza
do stanu,
który
bezpośrednio

zagraża
wystąpieniem
danego
zdarzenia
powszechnie
niebezpiecznego
dla życia
lub
zdrowia
wielu
osób albo
mienia w
wielkich
rozmiarach.
Następstwem
zachowania
się
sprawcy
jest
niebezpieczeństwo
zaistnienia
takiego
zdarzenia
(zob. wyr.
SN z
3-7-1953
r., II K
279/53,
PiP 1953,
Nr 11,
poz. 749).
I tak,
rozdzielając
sytuacje
faktyczne
wypełniające
znamiona
czynu z
art. 163 §
1 pkt 1 k.k.
i sytuacje
faktyczne
wypełniające
znamiona
czynu z
art. 164 §
1 k.k. Sąd
Najwyższy,
posługując
się

przykładem
pożaru,
określił
bezpośrednie
jego
niebezpieczeństwo
jako
realne,
np. z
powodu
naruszenia
przepisów
przeciwpożarowych
w
zakresie
zabezpieczenia
przeciwpożarowego
stacji
paliw
(wyr. SN z
4.10.1984
r., I KR
222/84,
OSNPG
1985, Nr
4, poz.
54).
Zauważyć
należy, że
w art. 164
§ 1 KK nie
wymieniono
zdarzeń,
których
sprowadzenie
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
poddano
kryminalizacji,
a
określono
je przez
odesłanie
do
zdarzeń
wymienionych
w art. 163
§ 1 KK.
Zastosowana
przez

ustawodawcę
metoda
legislacyjna
polegająca
na użyciu
zwrotu
odsyłającego,
sprowadzająca
się do
wymienienia
art. 163
§ 1 KK
dowodzi,
że
przestępstwem
jest
sprowadzenie
niebezpieczeństwa
któregokolwiek
z tych
zdarzeń.
Chodzi
więc o
wytworzenie
takiej
sytuacji,
która w
normalnym
biegu
wydarzeń
obiektywnie
doprowadzi
do
powstania
stanu
bezpośrednio
grożącego
powstaniem
zdarzenia
w postaci
jednego z
wymienionych
w
poprzednim
przepisie.
Ma to
być taka
sytuacja,
która -
niezależnie

od ingerencji człowieka - może przekształcić się w każdej w chwili w takie zdarzenie. Do istoty tego przestępstwa nie należy nastąpienie zdarzenia powszechnie niebezpiecznego, lecz wystarczy sprowadzenie takiej sytuacji, w której zdarzenie to bezpośrednio zagraża (B., M., S., Kodeks karny, 1987, t. II, s. 52). Różnica między sprowadzeniem pożaru w rozumieniu art. 164 § 1 k.k. a sprowadzeniem bezpośredniego niebezpieczeństwa takiego pożaru w rozumieniu art. 163 § 1 k.k. polega zatem na

tym, że w pierwszym przypadku sprawca w sposób zawiniony powoduje pożar mający cechy powszechności, zaś w drugim przypadku sprawca spowodował realne niebezpieczeństwo takiego pożaru na skutek m.in. naruszenia przepisów przeciwpożarowych w zakresie obowiązku zakładania urządzeń piorunochronnych, czyszczenia przewodów kominowych, zabezpieczenia przeciwpożarowego budynków, stacji paliw płynnych, kontroli stanu bezpieczeństwa pożarowego itp." (wyr. SN z 4.10.1984 r., I KR 222/84, OSNPG

1985, Nr
4, poz.
54).
Krótko
mówiąc –
z
realizacją
znamion
czynu
zabronionego
art. 164
§ 1 k.k.
mielibyśmy
do
czynienia
już w
momencie
pozostawienia
niedopałka
papierosa
obok
rozlanej
plamy
benzyny
w
budynku
mieszkalnym,
nie zaś w
momencie,
gdy ów
niedopałek
w
zestknięciu
z benzyną
spowodował
rozżarzenie
pożaru.
"Zawinione
spowodowanie
pożaru
mieści się
bowiem w
dyspozycji
przepisu
art. 164
K.K.,
jednakże
istotę
przestępstwa
z tego

artykułu
wypełnia
już samo
zawinione,
istniejące
obiektywnie,
realne, a
nie
abstrakcyjne
sprowadzenie
niebezpieczeństwa
pożaru.
Realność
niebezpieczeństwa
pożaru
zachodzi
wtedy,
gdy
określone
działanie
lub
zaniechanie
stwarza
stan
bezpośrednio
groźący
wybuchem
pożaru (wyr.
SN z
11.3.1968
r., I KR
272/67,
OSNKW
1968, Nr
10, poz.
112). Sąd
w
niniejszym
składzie
przeanalizował
stany
faktyczne
konkretnych
spraw, w
których
doszło do
uznania
zachowania
sprawcy
jako

wyczerpującego
znamiona
czynu z
art. 164 §
1 k.k. i
ustalił, iż
przyjmowano,
że
umyślne
sprowadzenie
niebezpieczeństwa
pożaru
miało
miejsce w
razie:

1)
zapalenia
zapalek i
szmaty
zmoczonej
w
benzynie
w garażu
traktorowym,
przesyconym
benzyną i
smarami
(wyr. SN z
6.11.1951
r., I K
525/51,
PiP 1952,
Nr 2, s.
346),

2)
opuszczenia
konwojowanego
wagonu z
palącą się
w nim
świecą
wśród
łatwopalnych
materiałów
(wyr. SN z
28.3.1952
r., I K
1195/51,

PiP 1952,
Nr 6, s.
36),

3)
ustawienia
traktora z
uruchomionym
silnikiem
w
odległości
zaledwie
kilku
metrów
od
stodoły,
gdzie
znajdowało
się zboże
w słomie
i to w
czasie,
gdy wiatr
wiał od
miejsca
gdzie
ustawiono
traktor w
kierunku
stodoły
(wyr. SN
9.5.1952
r., I K
1193/51,
PiP 1952,
Nr 12, s.
903),

4)
podpalenia
zapalkami
zasłon w
mieszkanu,
w wyniku
czego
doszło do
przejścia
ognia na
inne
elementy

wyposażenia
mieszkania,
jednak
pożar
udało się
stłumić i
nie
rozprzestrzenił
się (wyr.
SN z
20.2.1953
r., I K
999/52,
OSNCiK
1953, Nr
4, poz.
57).

Jak zatem
widać z
przytoczonych
konkretnych
przypadków
–
sprowadzenie
niebezpieczeństwa
zdarzenia
określonego
w art.
163 k.k.
jest fazą
poprzedzającą
wejście w
realizację
znamion
czynu z
art. 163
k.k.

W
związku z
tą
konstatacją,
zasadnym
jest więc
dokonanie
analizy
relacji
pomiędzy
treścią

art. 164 §
1 k.k. a
usiłowaniem
dokonania
przestępstwa
z art. 163
§ 1 KK.
Z punktu
widzenia
określenia
strony
przedmiotowej
sprowadzenie
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
zdarzenia
niebezpiecznego
może
bowiem
przypominać
formę
stadialną
usiłowania
dokonania
przestępstwa
opisanego
w art. 163
§ 1 k.k.,
ponieważ
w obydwu
przypadkach
nie
dochodzi
do
sprowadzenia
niebezpiecznego
zdarzenia.
Różnica
pomiędzy
tymi
przepisami
wynika
jednak w
sposób
wyraźny z
treści
strony
podmiotowej
oraz
strony

przedmiotowej
(zob. R. A.
Stefański,
w: A.
Wąsek, R.
Zawłocki
(red.),
Kodeks
karny, t.
I, 2010,
s. 530).
Strona
podmiotowa
odróżnia
od siebie
omawiane
przepisy,
gdyż przy
usiłowaniu
dokonania
przestępstwa
z art. 163
§ 1 k.k.
sprawca
dążył do
wywołania
pożaru
zagrożającego
bezpośrednio
mieniu w
znaczących
rozmiarach
lub
bezpieczeństwu
wielu
osób,
natomiast
w
przypadku
czynu z
art. 164 §
1 k.k. jego
zamiar
ograniczony
byłby do
sprowadzenia
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
pożaru
zagrożającego

mieniu w
znacznych
rozmiarach
lub
bezpieczeństwu
wielu
osób (zob.
wyr. SN z
30.5.1974
r., II KR
18/74, w:
K.
Janczukowicz,
Kodeks
karny, s.
415-416;
tak samo
wyr. SN z
22.11.1983
r., IV KR
234/83,
OSNPG
1984, Nr
4, poz.
25). Treść
zamiaru
należy
przy tym
ustalać
uwzględniając
wszystkie
okoliczności
zdarzenia
i dane
dotyczące
osoby
sprawy (wyr.
SN z
21.1.1980
r., I KR
352/79,
w: K.
Janczukowicz,
Kodeks
karny, s.
415).
Pamiętać
przy tym
trzeba, że
w

przypadku
czynu z
art. 163 §
1 k.k. w
fazie jego
dokonania
sprawca
dąży do
wywołania
pożaru, a
w
przypadku
czynu z
art. 164
k.k.
natomiast
ogranicza
swoj
zamiar
jedynie
do
stadium
go
poprzedzającego,
to jest do
sprowadzenia
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
pożaru. wyr.
SN z
30.5.1974
r., II KR
18/74,
[w:] K.
Janczukowicz,
Kodeks
karny...,
s. 465;
wyr. SN
(7) z
7.12.1976
r., VI
KRN
369/76,
OSNKW
1977, Nr
4 -5, poz.
37; wyr.
SN z
21.1.1980

r., I KR
352/79,
Legalis).

W
sytuacji
zatem,
gdy
sprawca
spowodował
pożar,
jednak
"ogień nie
osiągnął
jeszcze
takiej siły
żywiłowej,
aby mógł
przerodzić
się w
pożar
pełny,
obejmujący
znaczną
powierzchnię
i został w
zarodku
ugaszonym,
to
działanie
sprawcy,
który ów
ogień
rozniecił,
trzeba
oceniać w
zależności
od
zamiaru i
działań
podjętych
w celu
jego
bezpośredniego
ureczywistnienia.
Niekiedy
strona
przedmiotowa
zachowania
się

sprawcy
może
wskazywać
zarówno
na to, że
sprawca
usiłował
sprowadzić
zdarzenie,
jak i na
to, że
sprowadził
jedynie
jego
niebezpieczeństwo.
W takich
wypadkach
przyjęcie
kwalifikacji
czynu z
art. 163 §
1 w zw.
z art. 13
§ 1 albo
z art. 164
§ 1 zależy
od tego,
z jakim
zamiarem
zostało
podjęte
działanie
(wyrok
SN z 21
stycznia
1980 r., I
KR
352/79,
KZS 1996,
z. 10,
poz. 52).
Należy
zatem z
całą mocą
podkreślić,
że
okoliczność
pod
postacią
wczesnego

podjęcia
akcji
gaszenia
ognia
zapobiegająca
rozszerzeniu
się ognia
i jego
przerodzeniu
w pożar,
o którym
mowa w
art. 163 §
1 pkt 1 KK,
nie może
automatycznie
prowadzić
do oceny
przestępnego
zachowania
się
sprawcy
wyłącznie
jako
sprowadzenia
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
pożaru w
rozumieniu
art. 164
KK,
zwłaszcza,
jeśli do
spowodowania
pożaru
jako
takiego
obiektywnie
doszło. Z
drugiej
strony -
okoliczność,
że
spowodowany
ogień nie
przybrał
większych
rozmiarów
w postaci
pożaru

zagrożącego
życiu i
zdrowiu
oraz
mieniu w
znaczących
rozmiarach
decyduje
także o
tym, że
nie
można
przypisać
konkretnej
osobie
dokonania
przestępstwa
z art. 163
§ 1 KK,
albowiem
nie
nastąpił
wyżej
opisany
skutek
konieczny
dla bytu
omawianego
przestępstwa
w postaci
dokonania
i
zachowanie
takie
oceniać
należy
jako
usiłowanie
popęlnienia
przestępstwa
z art. 163
§ 1 k.k..

Przekładając
powyższe
na grunt
przedmiotowej
sprawy,
wskazać
należy, że

R. D. (1) z
rozmysłem
i
świadomie
przy
użyciu
zapalki
wzniecił
ogień na
regale
sklepowym,
na
którym
znajdowały
się
materiały
łatwopalne,
w tym
rozpuszczalniki,
uprzednio
polewając
towar
rozcieńczalnikiem
znajdującym
się w
butelce
stojącej
na półce
sklepowej.
Ogień
został
zainicjowany
zatem na
regale z
artykułami
palnymi,
które
mogą
doprowadzić
do
gwałtownego
rozwoju
pożaru.
Zarówno
rozcieńczalniki
ekstrakcyjne,
jak i
rozcieńczalniki
uniwersalne
czy

denaturat
mają
wszakże
temperaturę
zapłonu
poniżej 21
stopni C.,
tworząc w
mieszaniu
z
powietrzem
gazy
wybuchowe.
Zdarzenie
to miało
przy tym
miejsce w
sklepie, w
którym
znajdował
się towar
o łącznej
wartości
10.000.000
zł, zaś
na terenie
sklepu
przebywało
około 300
ludzi,
którzy
potencjalnie
znaleźć
się mogli
w
obszarze
zagrożenia.
Mimo
tych
jednak
elementów
biegły z
zakresu
pożarnictwa
ocenił
zagrożenie
dla
mienia i
osób jako
jedynie

potencjalne.
Zwrócił tu
wszakże
uwagę na
czas i
miejsce
zdarzenia,
które
musiało
skutkować
(i tak było
w istocie)
bardzo
szybkim
ujawnieniem
podpalenia;
pierwsza
jednostka
ochrony
przeciwpożarowej
dojechała
na
miejsce,
pokonując
dystans
około
trzech
kilometrów
po
upływie
około 2
minut od
zaalarmowania.
W samej
hali
sprzedażowej
znajduje
się przy
tym
monitoring
pożarowy,
który
bardzo
szybko
przesłał
sygnał o
procesie
spalania
do
stanowiska

kierowania
komendanta
miejskiego
Państwowej
Straży
Pozarnej
w S..
Dodatkowo
osoba
znajdująca
się w tym
czasie w
pobliżu
miejsca
zapłonu
(nieustalony
mężczyzn
będący
klientem
sklepu)
niezwłocznie
podjęła
akcję
ratowniczo
-
gaśniczą,
gasząc
skutecznie
pożar
gaśnicą
proszkową
i to po
niecałej
minucie
od jego
zainicjowania.
Wszystkie
osoby
znajdujące
się na
terenie
sklepu
ewakuowały
się same,
a w
momencie
przyjazdu
jednostek
pożarniczych
nie

istniało
już żadne
zagrożenie,
gdyż
ogień
został
opanowany.
Te
okoliczności
wskazują,
iż
zachowanie
podjęte
przez R.
D. (1) nie
stanowiły
bezpośredniego
zagrożenia
dla życia
lub
zdrowia
wielu
osób ani
dla
mienia w
wielkich
rozmiarach.
Dla oceny
jednak,
czy
zachowanie
R. D. (1)
rozpatrywać
należy w
kategoriach
usiłowania
spowodowania
katastrofy
(czyn z
art. 13 §
1 k.k. w
zw. art.
163 § 1
pkt 1 k.k.)
czy też
sprowadzenia
niebezpieczeństwa
powstania
pożaru
bezpośrednio

zagrożającego
mieniu w
wielkich
rozmiarach
i życiu lub
zdrowiu
wielu
osób
(czyn z
art. 164
§ 1 k.k.)
kluczowym
jest
jednak
elementarne
zachowanie
samego
R. D. (1)
bezpośrednio
przed
wzniesieniem
ognia.
Oto
wszakże
R. D. (1)
udał się
do sklepu
(...) w
sobotę (12
sierpnia
2017
roku) w
godzinach
wieczornych,
kiedy to
ruch w
sklepie
jest
zdecydowanie
niewielki.
Oskarżony
zabrał ze
sobą
paczkę
zapalek, z
której
użył
jedynie
jednej
zapalki

dla
wzniesienia
ognia,
podpalając
wprawdzie
rozlany
przez
siebie na
półkę
sklepową
rozcieńczalnik,
ale nie
użył on
wymienionej
cieczy w
dużych
ilościach.
Co więcej,
na zapisie
monitoringu
wyraźnie
widać, że
przed
podjęciem
akcji R.
D. (1)
odczeka
aż alejkę
sklepową
z
materiałami
budowlanymi
opuści
dziewczynka,
jeżdżąca
tam
wózkiem
sklepowym.
Gdy zaś
ta oddala
się,
pomimo
faktu, iż
w pobliżu
znajduje
się
mężczyzna
będący
klientem
sklepu, R.

D. (1)
rozlewa
na dolnej
półce
rozcieńczalnik
i odchodzi
z miejsca
zdarzenia,
mając
pełną
świadomość
tego, że
ogień
zostanie
bardzo
szybko
zauważony
właśnie
przez
znajdującego
się w
pobliżu
mężczyznę.
Powyższe
elementy
zdarzenia
obrazują
w sposób
nader
jaskrawy
intencje
R. D.
(1), który
swoim
zachowaniem
chciał
zwrócić
na siebie
uwagę,
ale nie
zamierzał
sprowadzać
bezpośrednio
niebezpieczeństwa
na mienie
i ludzi.

W tej
sytuacji
okoliczność,

że
wczesne
podjęcie
akcji
gaszenia
ognia
gaśnicą
proszkową
zapobiegło
rozszerzeniu
się ognia
i jego
przerodzeniu
się w
pożar, o
którym
mowa w
art. 163
§ 1 k.k.,
prowadzi
do oceny
zachowania
się
oskarżonego
jako tylko
sprowadzenia
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
pożaru w
rozumieniu
art. 164
§ 1 k.k.,
skoro o
zamiarze
oskarżonego
nakierowanym
na
sprowadzenie
pożaru, o
jakim
mowa w
art. 163 §
1 k.k., nie
przesądzają
w realiach
niniejszej
sprawy
żadne

inne
okoliczności.

Zauważyć
nadto
należy, że
w realiach
niniejszej
sprawy
pomiędzy
art. 164 §
1 k.k. a
art. 288
§ 1 k.k.
wystąpił
zbieg
kumulatywny.
Zachowanie
się R.
D. (1) w
zakresie
dążenia
do
spowodowania
niebezpiecznego
zdarzenia
poległo
wszakże
jednocześnie
na
zniszczeniu
i
uczynieniu
niezdatnymi
do użytku
cudzych
rzeczy.
(zob. M.
Kulik, w:
M.
Mozgawa
(red.),
Kodeks
karny,
2010, s.
343). Jak
wynika
przecież z
zeznań
świadka

H. O.,
ale też z
protokołu
ogłędzin
miejsca
zdarzenia
i z
pisemnych
oświadczeń
menagera
sklepu, w
wyniku
spalenia
zniszczeniu
uległo
mienie
należące
do (...)
Sp. z o.o.
Sp. K.
we W.,
tj. regał
ekspozycyjny
o wartości
2.000 zł i
znajdujące
się na nim
produkty
handlowe
o łącznej
wartości
3.049,88
zł. Z kolei
w wyniku
okopienia
i zalania
proszkiem
gaśnicowym
zniszczeniu
uległ
towar
ekspozycyjny
o wartości
4.950,12
zł.
Ustalone
powyżej
zniszczenia
dokonane
zostały

przez R. D. (1), który dążąc do osiągnięcia celu w postaci zniszczenia regału, a zatem również wszystkich znajdujących się na nim rzeczy ruchomych, wzniecił pożar. To zachowanie R. D. (1) wypełnia znamiona występku z art. 288 § 1 k.k. Zgodnie wszakże z treścią art. 288 § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku.

Skoro zaś oskarżony jednym czynem wyczerpał znamiona kilku przestępstw

stypizowanych
kodeksie
karnym i
ustawach
pokrewnych,
stwierdzić
należało,
że
oskarżony
popęnił
jeden
czyn
zabroniony
kwalifikowany
z art. art.
164 § 1
k.k. w zw.
z art. 163
§ 1 pkt 1
k.k. i art.
288 § 1
k.k. przy
zastosowaniu
art. 11 § 2
k.k.

Sąd tym
samym
zmienił
opis
czynu
przypisanego
oskarżonemu.
Zaznaczyć
przy tym
należy, że
w opisie
czynu
polegającego
na
zniszczeniu
mienia
Sąd
dodatkowo
ujął
również
te
składniki
mienia
pokrzywdzonego,

które
uległy
zniszczeniu
wskutek
okopcenia
i zalania
gaśnicą
proszkową,
niejako
błędnie
opisując
to jako
zalenie
wodą.

Tak
kwalifikowany
czyn
oskarżonego
został
przez
niego
popołniony
umyślnie
w formie
zamiaru
bezpośredniego
(dolus
directus).

Dla
przypisania
sprawcy
popołnienia
przestępstwa
z art. 164
§ 1 KK
w postaci
umyślnego
sprowadzenia
niebezpieczeństwa
pożaru
zagrożającego
mieniu w
wielkich
rozmiarach
lub życiu
i zdrowiu
wielu
osób,
wystarczające

jest
wszakże
ustalenie,
iż
świadomością
obejmował
znamiona
spowodowania
pożaru,
nie musi
natomiast
uświadamić
sobie
pełnego
zakresu
jego
wielkości,
bowiem
to z uwagi
na istotę
żywołu
jest
najczęściej
nieprzewidywalne"
SA w
Katowicach
z
17.1.2006
r., II AKA
421/06,
KZS
2007, Nr
5, poz.
66). W
realiach
przedmiotowej
sprawy,
R. D.
(1) działał
w sposób
oczywisty
umyślnie,
skoro
połał
regał
sklepowy
cieczą
łatwopalną
i podpałił
plamę

cieczy
zapalką.
Oskarżony,
wywołując
pożar,
dążył
także do
zniszczenia
mienia
znajdującego
się na
regale
sklepowym,
jak i
samego
regału.
Zamiarem
bezpośrednim
objęte
było
zatem
również
zniszczenie
mienia
należącego
do
pokrzywdzonej
spółki.

Sąd wziął
pod
uwagę
opinię
biegłych
psychiatrów
i biegłego
psychologa
o stanie
zdrowia
oskarżonego
w
zakresie
okoliczności
umniejszających
zawinienie
sprawcy
w
zakresie
przypisanego
mu i

omówionego
powyżej
czynu.
Oskarżony
bowiem
jako
osoba
dorosła
powinien
zdawać
sobie
sprawę z
szkodliwości
popelnianego
przez
siebie
zachowania.
Jednakowoż,
jak
wskazali
biegli z
zakresu
psychiatrii
oraz
psychologii
(k. 116 –
120, 358
– 360,
447 v.
- 449),
rozpoznali
oni u R.
D. (1)
ograniczone
zaburzenia
charakteru
-
osobowości,
ograniczone
zaburzenia
lękowo –
depresyjne,
zespół
zależności
alkoholowej,
zaburzenia
w sferze
emocjonalno
-
popędowej,

której
podłożem
są zmiany
ograniczone
w
ośrodkowym
układzie
nerwowym.
W
związku z
powyższym
biegli
wskazali,
że R.
D. (1)
działał w
warunkach
ograniczonej
w stopniu
znacznym
zdolności
rozpoznania
znaczenia
swych
czynów i
pokierowania
swoim
postępowaniem
w stopniu
trwałym,
dlatego
też ***czyn***
oskarżonego
należało
zakwalifikować
dodatkowo
z
uwzględnieniem
treści
art. 31
§ 2 k.k.
Stwierdzono
nadto, że
pozostawienie
R. D.
(1) na
wolności
grozi
poważnym
niebezpieczeństwem

dla
porządku
prawnego.

Sąd
ustalił, iż
stopień
zawinienia
sprawcy
jest
mniejszy
niż
znaczny,
albowiem
R. D.
(1) miał
ograniczoną
w stopniu
znacznym
możliwość
rozpoznania
bezprawności
swojego
czynu.

Jakkolwiek
przy tym
w czasie
swego
bezprawnego,
karalnego
i
karygodnego
działania
nie dał
posłuchu
obowiązującym
normom
prawnym,
to jednak
z uwagi
na jego
stan
psychofizyczny
w
ustalonych
przez sąd
konkretnych
okolicznościach
popelnienia
tego

czynu
wymagalność
zgodnego
z prawem
zachowania
była
wobec
oskarżonego
ograniczona.
Na
stopień
zawinienia
sprawcy
wpływ
jednak
także miał
fakt, że
oskarżony
działał z
zamiarem
bezpośrednim.
Sąd nie
dopatrzył
się przy
tym
takich
okoliczności,
które
wyłączałyby
stopień
zawinienia
sprawcy.

Wartym
zaznaczenia
jest fakt,
iż
ograniczenie
rozpoznania
znaczenia
czynu nie
wpływa
na rodzaj
winy, zaś
tylko na
jej
stopień.
Ustalenie
tego
ograniczenia

oznacza,
że na
skutek
którejś z
przesłanek
ograniczenia
poczytalności
sprawca
nie
pojmuje
w
należyтым
stopniu
znaczenia
swego
czynu,
lecz
jedynie w
sensie
aksjologicznym,
to jest
tego, że
czyn
stanowi
naruszenie
porządku
etycznego
i
prawnego.
Zakłócenie
to dotyczy
procesów
psychicznych,
nie musi
jednak
wykluczać
świadomości
sprawcy
w
zakresie
zachodzących
związków
przyczynowych.
Umniejszona
poczytalność
ma więc
wpływ na
znaczenie
stopnia
winy, a w

konsekwencji
na
wysokość
kary
(wyrok
SA w
Krakowie
z dnia
31 marca
2005 r.,
II AKa
52/05,
KZS
2005, nr
5, poz.
34).

Jak
stanowi
przepis
art. 115 § 2
k.k., przy
ocenie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu sąd
bierze
pod
uwagę
rodzaj i
charakter
naruszonego
dobra,
rozmiary
wyrządzonej
lub
grożącej
szkody,
sposób i
okoliczności
popęlnienia
czynu,
wagę
naruszonych
przez
sprawcę
obowiązków,
jak
również

postać
zamiaru,
motywację
sprawcy,
rodzaj
naruszonych
reguł
ostrożności
i stopień
ich
naruszenia.

Sąd
ocenił, iż
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonemu
jest
znaczny, a
to z uwagi
na fakt, iż
oskarżony
dopuścił
się swoich
zachowań
działając z
zamiarem
bezpośrednim.
Swoim
czynem
oskarżony
godził w
bezpieczeństwo,
wolność
innych
osób,
podstawowe
zasady
współżycia
społecznego
oraz w
dobro w
postaci
zdrowia
innego
człowieka.
Czyn

oskarżonego
charakteryzuje
się zatem
wielkim
stopniem
społecznej
jego
szkodliwości,
a to z
uwagi na
rozmiary
zagrożenia
jakie
spowodował.

Przystępując
do
wymiaru
kary,

Sąd miał
na
względzie
dyrektywy
jej
wymiaru
opisane w
art. 53 i
58 § 1 k.k.,
w tym
przede
wszystkim
wychowawcze
działanie
kary oraz
cele
zapobiegawcze
wyrażające
się w
dążeniu
do
wyeliminowania
u
oskarżonych
zachowań
godzących
w przyjęty
porządek
prawny, a
mających
swe

źródło
przyczynowe
w
lekceważącym
podejściu
do norm
i zakazów
obowiązujących
w
społeczeństwie.

Wymierzając
karę, Sąd
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
łagodzące
i
obciążające
po stronie
oskarżonego.

W
zakresie
okoliczności
łagodzących
Sąd
zaliczył
uzależnienie
oskarżonego
od
spożywania
alkoholu,
które jawi
się w
sporządzonych
na
potrzeby
niniejszego
postępowania
opinii
biegłych
sądowych
z zakresu
psychiatrii
i
psychologii
(k. 116 –
120, 358
- 360,

447 v. –
448) oraz
rozpoznane
u
oskarżonego
schorzeń
natury
psychicznej,
które
powodowały
u niego
brak
kontroli
nad
własnymi
emocjami
oraz brak
możliwości
przewidywania
skutków
swojego
działania.

Wśród
okoliczności
obciążających
z kolei,
należy
wskazać
na
popelnienie
czynu z
art. z art.
164 § 1
k.k. w zw.
z art. 163
§ 1 pkt 1
k.k. i art.
288 § 1
k.k. przy
zastosowaniu
art. 11 § 2
k.k. w zw.
z art. 31 §
2 k.k. pod
wpływem
znacznej
ilości
alkoholu

–

przebadany
o godzinie
21:22
miał 0,83
mg/l
alkoholu
w
wydychanym
powietrzu
k. 11 i
11 v.
Ponadto
czyn ten
zagrażał
zdrowiu,
życiu i
mieniu w
wielkich
rozmiarach,
przy
jednoczesnym
braku
poczucia
winy
przez
oskarżonego.
Ostatecznie
też
skutkiem
pożaru
wywołanego
działaniem
oskarżonego
były
szkody
wycenione
łącznie
przez
pokrzywdzonych
na około
10.000,00
tys.
złotych,
co
stanowi
znaczną
okoliczność
obciążającą
oskarżonego.
Wreszcie,

do
okoliczności
obciążających
należy
zaliczyć
dotychczasową
karalność
oskarżonego
R. D.
(1), który
dotychczas
został
ponad
dwudziestokrotnie
skazany,
w tym
dwudziestokrotnie
na kary
pozbawienia
wolności
(vide:
zaświadczenie
z
Krajowego
Rejestru
Karnego z
dnia
10.10.2017
roku k.
265 –
268), a
zatem
oskarżony
notorycznie
narusza
porządek
i nic nie
robi sobie
z
przyjętych
norm
życia w
społeczeństwie.

Na
podstawie
powyższych
przesłanek
Sąd
uznając

oskarżonego
R. D.
(1) za
winnego
popelnienia
czynu
kwalifikowanego
jako
występek
z art. 164
§ 1 k.k. w
zw. z art.
163 § 1
pkt 1 k.k. i
art. 288 §
1 k.k. przy
zastosowaniu
art. 11 §
2 k.k. w
zw. z art.
31 § 2 k.k.
wymierzył
mu za
jego
popelnienie
na
podstawie
art. 164 §
1 k.k. przy
zastosowaniu
art. 11
§ 3 k.k.
Sąd karę
2 (dwóch)
lat i 6
(sześciu)
miesiący
pozbawienia
wolności
(pkt 1
sentencji
wyroku).

Uzasadniając
wymierzenie
kary w
wymiarze
2 lat i 6
miesiący
pozbawienia

wolności
wskazać
należy, że
orzeczona
kara
będąca
adekwatną
do
stopnia
społecznej
szkodliwości
popelnionego
czynu i do
stopnia
zawinienia
sprawcy -
osiągnię-
pokładane
w niej
cele w
zakresie
oddziaływania
społecznego
i wpływie
wychowawczo
i
zapobiegawczo
wobec
oskarżonego
na
przyszłość,
stanowiąc
nadto
czynnik
kształtujący
świadomość
prawną
społeczeństwa
i
informując
o
normach
sankcjonowanych
oraz
karach
orzekanych
za ich
naruszenie.
Zdaniem
Sądu

wymierzona
kara
stanowić
będzie
istotną
dolegliwość
dla
oskarżonego.
Wymierzając
ową karę,
Sąd
kierował
się przy
tym
przede
wszystkim
faktem,
aby
sprawcę
wychować
i
uświadomić
mu, że
czyny
bezprawne
są wysoce
nagane,
piętnowane
społecznie
i prawnie.
Jednocześnie
Sąd
zważył, iż
wymierzenie
kary
pozbawienia
wolności
bez
warunkowego
zawieszenia
jej
wykonania
było
konieczne
z uwagi
na
dotychczasową,
wielokrotną
karalność
oskarżonego

oraz jego
stan
psychiczny,
który
będąc w
warunkach
wolnościowych
nie
dostrzega
konieczności
podjęcia
leczenia.

W ocenie
sądu, tak
ukształtowana
kara
pozbawienia
wolności,
nie tylko
osiągnie
pokładane
w niej
cele, ale
nadto
istotnie
zmobilizuje
oskarżonego
do
unikania
naganych
prawie
zachowań,
tym
bardziej
popelnianych
w stanie
nietrzeźwości,
oraz do
podjęcia
pracy na
sobą.

Z uwagi
na
ustalone
w sposób
pewny
rozmiary
szkód

wywołane
czynem
oskarżonego
R. D. (1),
Sąd na
podstawie
art. 46
§ 1 k.k.
orzekł
wobec
niego
obowiązek
naprawienia
w całości
wyrządzonej
przestępstwem
szkody
przez
zapłatę na
rzecz (...)
Spółka z
ograniczoną
odpowiedzialnością
Spółki
(...) z
siedzibą
we W.
kwoty
10.000.00
złotych
(pkt 2
sentencji
wyroku).
Zastosowanie
wymienionego
środka
kompensacyjnego
wobec
oskarżonego
zdaniem
sądu
będzie
mieć
także
skutek
wychowawczy.
Mając
świadomość
ciążącego
na nim

zobowiązania
o
charakterze
finansowym
wobec
pokrzywdzonych,
oskarżony
dotkliwie
odczuje
materialne
konsekwencje
swoich
działań.

Z kolei na
podstawie
art. 44
§ 2 k.k.
Sąd uznał
za celowe
orzeczenie
przepadku
dowodu
rzeczowego
w postaci
paczki
zapalek,
opisanych
bliżej w
wykazie
dowodów
rzeczowych
nr
I/520/17/
P pod poz.
1 (k. 174
akt), jako
przedmiotów
służących
do
popelnienia
tego
przestępstwa
(pkt 3
sentencji
wyroku).

Z uwagi
na fakt, iż
w trakcie

dokonania
czynu
zdolność
rozpoznawania
znaczenia
czynu
oraz
kierowania
swoim
postępowaniem
były w
znacznym
stopniu
ograniczone,
albowiem
oskarżony
zмага się
z
zaburzeniami
w sferze
emocjonalno
-
popędowej
oraz
ograniczonymi
zaburzeniami
charakteru
-
osobowości,
przez co
oskarżony
kierując
się
impulsem,
nie
kontroluje
swoich
emocji,
ani
przewidywanych
efektów
swojego
działania,
Sąd uznał
za celowe
orzeczenie
wobec
niego
środka
zabezpieczającego

z art. 93a
§ 1 pkt
2 k.k., art.
93b § 1
k.k., art.
93c pkt
2 k.k. i
art. 93f
§ 1 k.k.
tj. terapii
psychiatrycznej
połączonej
z terapią
psychologiczną
w
zakresie
treningu
zastępowania
agresji w
trybie
ambulatoryjnym.
(pkt 4
sentencji
wyroku).
Orzekając
o tymże
środku
zabezpieczającym,
Sąd miał
na
względzie
wydane w
sprawie
opinię
biegłych,
którzy –
także
wysłuchani
na
rozprawie
–
zaopiniowali,
iż z uwagi
na
okoliczność,
iż
oskarżony
stanowi
poważne
niebezpieczeństwa

dla
porządku
prawnego,
ponieważ
istnieje
wysokie
prawdopodobieństwo
popęlnienia
przez
niego
podobnego
czynu
zabronionego
o
wysokim
stopniu
szkodliwości
społecznej,
uznając,
iż
wymaga
on
zastosowanie
takiego
środka. W
ocenie
Sądu
zastosowanie
takiego
środka
zabezpieczającego
wzmocni
oraz
utrwali
efekty
zastosowanej
w
jednostce
penitencyjnej
terapii i w
konsekwencji
daje
realną
szansę na
zapobieżenie
dalszemu
naruszaniu
przez
oskarżonego
porządku

prawnego
po
zakończeniu
odbywania
kary.

Z kolei na
podstawie
art. 62
k.k. Sąd
orzekł
wobec
oskarżonego
R. D. (1)
terapeutyczny
system
odbywania
kary
pozbawienia
wolności,
albowiem
związek
pomiędzy
stanem
psychicznym
oskarżonego
a
popelnieniem
przez
niego
przestępstw,
na
gruncie
niniejszej
sprawy
jest
oczywisty,
nadto z
wydanych
w sprawie
opinii
biegłych
psychiatrów
oraz
psychologa
wynika, iż
oskarżony
wobec
stwierdzonych
u niego

schorzeń
winien
być
poddany
terapii
psychiatryczno
-
psychologicznej
(pkt 5
sentencji
wyroku).
W ocenie
Sądu
orzeczenie
względem
oskarżonego
kary
pozbawienia
wolności
w
warunkach
terapeutycznych
umożliwi
podjęcie
leczenia
oskarżonego
oraz
przyczyni
się do
skuteczności
zastosowanej
terapii.
Ponadto
zastosowanie
wobec
oskarżonego
terapeutycznego
systemu
odbywania
kary
koreluje
ze
stanowiskiem
biegłych,
którzy z
jednej
strony nie
widzą
przeciwskazań
dla

przebywania
oskarżonego
w
warunkach
izolacji
więziennej,
a z drugiej
strony –
dostrzegają
konieczność
zastosowania
wobec
niego
środków
zabezpieczających
w postaci
poddania
oskarżonego
terapii
psychiatrycznej
połączonej
z terapią
psychologiczną
w
warunkach
ambulatoryjnych.

Na
podstawie
art. 63 §
1 i § 5
k.k. Sąd
zaliczył
oskarżonemu
R. D. (1)
na poczet
wymierzonej
w punkcie
1 wyroku
kary
pozbawienia
wolności
okres
rzeczywistego
pozbawienia
wolności
w
sprawie,
tj.
tymczasowe

aresztowanie
od dnia 12
sierpnia
2017 roku
(godz.
20:10) do
dnia 06
października
2017 roku
(godz.
15:00),
przyjmując,
iż jeden
dzień
rzeczywistego
pozbawienia
wolności
równa się
jednemu
dniowi
kary
pozbawienia
wolności
(pkt 6
sentencji
wyroku).

Zdaniem
Sądu,
orzeczona
kara oraz
środki
karne, są
współmierne
do
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynów
oskarżonego,
stopnia
jego winy,
i jako
takie
powinny
osiągnąć
wobec
niego cele
represyjno-
wychowawcze,

i wdrożyć
go do
przestrzegania
w
przyszłości
porządku
prawnego,
jak też
cele w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

O
kosztach
sądowych

Sąd
orzekł
stosownie
do treści
art. 624 §
1 k.p.k.

Zgodnie
natomiast
z art. 624
§ 1 k.p.k.
Sąd może
zwolnić
oskarżonego
w całości
lub w
części od
zapłaty na
rzecz
skarbu
Państwa
kosztów
sądowych,
jeżeli
istnieją
podstawy
do
uznania,
że
uiszczenie
ich byłoby
dla niego

nadmiernie
uciążliwe
ze
względem
na
sytuację
rodzinną,
majątkową
i
wysokość
dochodów,
jak
również
wtedy,
gdy
przemawiają
za tym
względem
słuszności.
Z kolei
w myśl
art. 627
k.p.k. od
skazanego
w
sprawach
z
oskarżenia
publicznego
Sąd
zasądza
koszty
sądowe
na rzecz
Skarbu
Państwa
oraz
wydatki
na rzecz
oskarżyciela
posiłkowego.

Powyżej
przytoczone
przepisy
wskazują,
iż w
każdym
orzeczeniu
kończącym

postępowanie
w sprawie
Sąd
zobowiązany
jest
rozstrzygać
o
kosztach
procesu,
przy czym
zasadą
jest, że
koszty
sądowe –
w razie
wydania
wyroku
skazującego
– ponosi
skazany,
zaś Sąd
może
zwolnić
oskarżonego
w całości
lub w
części od
zapłaty na
rzecz
Skarbu
Państwa
kosztów
sądowych,
jedynie w
wyjątkowych
sytuacjach.
Możliwość
skorzystania
ze
zwolnienia
od
uiszczenia
części czy
całości
kosztów
sądowych
mają przy
tym
charakter
fakultatywny

i ocenny,
a nadto –
znajdują
swe
zastosowanie
jedynie w
szczególnych
wypadkach
i to przy
zaistnieniu
określonych
przepisami
przesłanek.

W
oparciu o
zebrany w
sprawie
materiał
dowodowy,
a w
szczególności
– w
oparciu o
dane
osobopoznawcze
zebrane w
stosunku
do
oskarżonego,
Sąd
uznał, iż
mając na
względzie
zasady
słuszności
zasadnym
jest
zwolnić
oskarżonego
z
obowiązku
pokrycia
kosztów
w całości.
Oskarżony
bowiem
jest osobą
schorowaną,
bezrobotną,

utrzymującą się wyłącznie z zasiłku z opieki społecznej w wysokości 640,00 zł, nadto obecnie osadzony jest w jednostce penitencjarnej oraz nie posiada majątku większej wartości.

To mając na względzie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k., Sąd orzekł o kosztach sądowych jak   w punkcie 7 sentencji wyroku.

O kosztach nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd orzekł na postawie § 4 ust. 3,

§ 17 ust. 1
pkt 2, § 17
ust. 2 pkt
4 i § 20
rozporządzenia
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 roku
w sprawie
ponoszenia
przez
Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy
prawnej
udzielonej
przez
radcę
prawnego
z urzędu
(Dz. U.
2016 roku
poz. 1715)
zasądzając
od Skarbu
Państwa
na rzecz
Kancelarii
Radcy
Prawnego
W. S.
kwotę
1.092,24
zł, w tym
podatek
VAT,
tytułem
kosztów
nieopłaconej
pomocy
prawnej
udzielonej
oskarżonemu
R. D. (1)
z urzędu

(pkt 8
sentencji
wyroku).

S., dnia
7 marca
2018 roku

Sędzia
Sądu
Rejonowego
w Słupsku

Joanna
Hetnarowicz-
Sikora

--

--

--	--

Sygn. akt XIV K 525/17

Z:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć obrońcy oskarżonego i oskarżonemu, jeżeli o to wnosił;
3. z wpływem lub za 21 dni

S., dnia 7.03.2018 r.